

ΑΡΧΑΙΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

[^Ο κ. ^Αριστομένης Π. Μιχαήλ, τὸ πρῶτον νῦν τιμῶν διὰ τῆς συν-
εργασίας αὐτοῦ τὸ Ἔθν. «Ἡμερολόγιον», τυγχάνει οὐχ ἥττον

ἀπὸ πολλοῦ γνωστός εἰς τοὺς δημοσιογραφί-
κους καὶ φιλολογικoὺς κύκλους διὰ τὴν πολυ-
σχιδῆ δρασίαν του. Πρὸ ἐτῶν πολλῶν ἐν Βου-
κουρεσίῳ ἴδρυσε μετὰ τοῦ ἀειμνήστου ἐθνο-
μάρτυρος Θωμᾶ Πασχίδου καὶ συνδιηύθυνε
τὸ αὐτόθι Ἑλληνικὸν Λύκειον. Διετέλεσεν
ἐπὶ δεκαετίαν γραμματεὺς καὶ ταμίας τοῦ
Ἑλλην. Προξενείου. Δικηγορῶν δὲ παρὰ τῇ
ἐν Βουκουρεσίῳ Ἑλλην. Πρεσβείᾳ ἴδρυσε,
πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν Ἑλλην. συμφερόντων,
τὴν καὶ νῦν ἐν Ἀθήναις ἐκδιδομένην «Πα-
τριδα», ἣν διηύθυνεν ἐπὶ τριετίαν, παραδούς
εἶτα αὐτήν, κατὰ τὴν εἰς Ἑλλάδα κάθοδόν
του, εἰς τὸν πρὸς τοῦτο ἐνδεδειγμένον ἀρχι-
συντάκην κ. Σ. Σίμων. Κάτοχος τελείως τῆς

ῥουμανικῆς, μετέφρασε πολλὰ ἄξια λόγου ἔργα ἐκ τῆς νεοελληνι-
κῆς λογοτεχνίας, συνέγραψε δὲ καὶ πρωτότυπα, ἐν οἷς τὸ ἱστορι-
κὸν δράμα «Οἱ δύο Βασιλομήτορες» καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς πόλεως
Πύλου. Ἀπὸ 20ετίας παραμένων ἐν τῇ ἰδιαιτέρᾳ πατρίδι του
Πύλῳ, ἐξελέγη Πρόεδρος τῆς Γεωργικῆς Ἑταιρείας, δημαρχικὸς
πάρεδρος, τελευταῖον δὲ καὶ κοινοτικὸς σύμβουλος. Ἐγκύψας εἰς
μακρὰς ἀρχαιολογικὰς καὶ ἱστορικὰς μελέτας, συνέγραψε τὸ ὁσο-
νόπου ἐκδοθησόμενον χιλισέλιδον σύγγραμμα ὀ «Ἀντήνωρ», δι' οὗ
σκοπεῖται ἡ ἐκλαίκευσις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος οἷα ὑπῆρξε κατὰ
τὴν 3ην π. Χ. 100ετηρίδα, καὶ ἐξ οὗ παραθέτομεν τὸ κάτωθι παρα-
χωρηθὲν ἡμῖν ἀπόσπασμα.]

Ἡ ΛΑΪΣ ΚΑΙ Ο ΞΕΝΟΚΡΑΤΗΣ

ΞΕΝΟΜΕΝΟΥ λόγου περὶ ἔρωτος καὶ ἐγκρατείας, συνεχίζων τὴν
μετὰ τοῦ Ἀντήνωρος συνδιάλεξιν ὃ ἐκ Χαλκηδόνος διάσημος
πρεσβύτης φιλόσοφος Ξενοκράτης, προσέθηκε καὶ τὰ ἑξῆς. «Κλη-
θεῖς κατ' ἐπανάληψιν μετέβην παρὰ τῇ Λαίδι ἐν Κορίνθῳ διατρί-
βων, ὅτε δ' εἰσῆλθον εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς μέγαρον αὐτῆς ἠγγόνου
τί πρῶτον νὰ θαυμάσω ἐκ τῶν ἐν αὐτῷ ἀντικειμένων τοῦ πλοῦτου
καὶ τῆς πολυτελείας. Ἀργυραὶ καὶ χρυσαὶ λυχνίαι ἄπλετον διέ-
χρον φῶς ἐν ταῖς αἰθούσαις καὶ τοῖς διαδρόμοις, παραπλεύρως
δ' αὐτῶν ἦν τὸ βαλανεῖον ἐνθα δοῦλαι καλλιπάρειοι καὶ λευκῶλενοι
ἐντὸς ἀργυρῶν λουτήρων καὶ δι' ἀρωματωδῶν ὑδάτων ἔλουον τοὺς
εἰσερχομένους. Μεγαλοπρεπεστάτη ἐπίπλωσις καὶ σπάνια καὶ πολύ-
τιμα ἀντικείμενα καλλιτεχνίας ἐκόσμουσαν ἅπαν τὸ μέγαρον, εὐδῶδη
δὲ καὶ βαρύτιμα ἀρώματα καιόμενα ἐντὸς ἀργυροχρύσων σκευῶν

ἀπέπνεον, διαρκῶς μεθύοντα καὶ προδιαθέτοντα τὰς αἰσθήσεις εἰς ἡδονάς. Εἰκόνες, ἔργα διασήμων ζωγράφων ἐκτεθειμένα πρὸς θεάν τῶν ἐπισκεπτῶν, παριστάνουσαι γυμνάς πάσας τὰς τελειότητας τοῦ ὠραίου αὐτῆς σώματος καὶ διάφορα ἐκ μαρμάρου συμπλέγματα κωνίζοντα τὴν Λαῖδα συναναστρεφομένην μετὰ θεῶν ζηλωτῶν τοῦ κάλλους αὐτῆς. Ἐκείνο ὁμως, ὅπερ ἰδιαιτέρως μὲ ἔκαμε νὰ μειδιάσω, ἦν ἡ ἐν τῇ μέσῳ τῶν ἀπείρων αὐτῆς τροπαίων τῆς ἐρωτοτροπίας καὶ πολυτελείας μικρὰ βιβλιοθήκη περιέχουσα συλλογὴν τῶν θεατρικῶν ἔργων τοῦ Μενάνδρου, τοῦ Ἀριστοφάνους, τοῦ Εὐριπίδου καὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ ἐκτὸς τούτων ὄλων, τελείαν συλλογὴν τῶν ἔργων τοῦ Δημοφίλου, τοῦ Μόσχου καὶ Ἀνακρέοντος, ἃ αἱ γυναῖκες τοῦ συρμοῦ ἀναγινώσκουσιν οὐχὶ ὅπως διδασκῶσιν, ἀλλ' ὅπως μάθωσι νὰ ὁμιλῶσι μετὰ λεπτότητος.

Ἡ Λαῖς ἡμίγυμνος σχεδὸν μὲ ἐδέχθη εἰς τὸ κοιμητήριόν της, πᾶσαν δὲ κατέβαλε προσπάθειαν, ὅπως μὲ σαγηνεύσῃ ἐξακολουθοῦσα συγχρόνως τὸν καλλωπισμὸν της πρὸ μεγάλου καὶ πολυτίμου κατόπτρου.

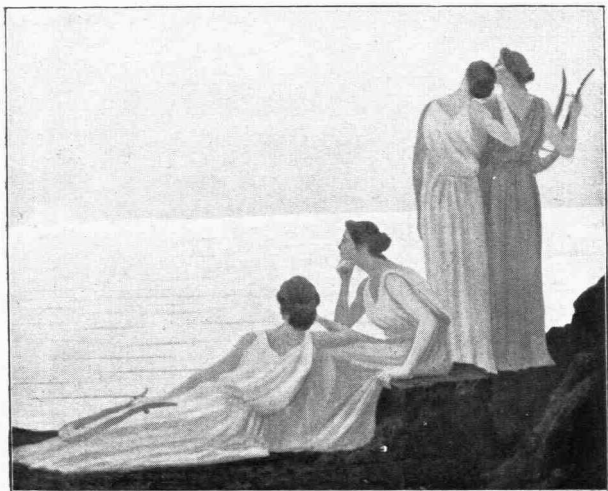
— Πόσα ἀνωφελῆ πράγματα καὶ οἷοι μάταιοι κόποι πρὸς παραμόρφωσιν τῶν δώρων τῆς φύσεως! τῇ εἶπον.

— Ἀλλὰ τί πρέπει νὰ κάμῃ τις ἐν τῇ προσκαίρῳ τούτῳ σταθμῇ τῆς ζωῆς, ὅπως διανύσῃ τὸν βίον εὐτυχῶς; ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον τοῦ ὅ,τι σὺ πράττεις, τῇ ἀπεκρίθη.

Ἡ Λαῖς ἐπιχαρίτως μειδιάσασα εἰσήγαγε, δύο δὲ νεαραὶ δούλαι, ἀγαλματώδεις καὶ αὐταὶ καλλονῆς, ἐνέδυσαν αὐτὴν διὰ χιτῶνος ἐκθαμβούσης λευκότητος, τὸν ὅποιον αὕτη ἐσφιγξέε περὶ τὴν ὀσφὺν διὰ ζώνης ἐκ χρυσοῦ καὶ πολυτίμων λίθων ἐπεξεργασμένης. Ὁ χιτῶν οὗτος κατήρχετο μέχρι τῶν ἀστραγάλων, ἔχων τὰ κάτω μέρη πλουσιῶς καὶ τεχνηέντως πεποικίλμένα, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐπενδύτης καὶ ὁ μανδύας ἐκ λεπτοφυσστάτων καὶ βαρυτίμων ὑφασμάτων προσηρμόσθησαν μετὰ τοιαύτης τέχνης, ὥστε διὰ τῆς προσρμογῆς αὐτῶν νὰ ἐπιδείκνυνται πᾶσαι αἱ γραμμαὶ τοῦ ὠραίου καὶ ἡδυπαθοῦς αὐτῆς σώματος. Μαργαρίται καὶ ἄλλοι σπάνιοι λίθοι ἐκόσμουσαν τὸν λαϊμόν καὶ τὴν κόμην αὐτῆς, ἐπιδεικτικῶς δὲ ἡ Λαῖς προσποιουμένη ἀδιαφορίαν ἄφινε νὰ φαίνωνται γυμνοὶ ὅτε μὲν οἱ λευκοὶ βραχίονες καὶ ἄλλοτε αἱ προκλητικαὶ αὐτῆς κνήμαι, καταλήγουσαι εἰς μικροὺς κομποστάτους πόδας ἐντὸς χρυσοῦν πεδίων. Περαιτώσασα τὸν καλλωπισμὸν της ἀπέπεμψε τὰς δούλας, καὶ ἀφοῦ ἐμείναμεν μόνοι, μὲ ἐκάλεσε νὰ καθίσω πλησίον της ἐπὶ ἀνακλίντρου κεκαλυμμένου διὰ βαρυτίμου πορφυροχρόου ὑφάσματος.

Βλέπουσα ὁμως, ὅτι ὄλα ἐκείνα τὰ θέλγητρα οὐδὲως μὲ συνεκίνουν, ἤρξατο νὰ μοὶ λέγῃ ὅτι καίτοι εἶδε πρὸ τῶν ποδῶν της τοὺς μᾶλλον ἀξιεράστους νέους καὶ τοὺς ἐξοχωτέρους ἄνδρας τῆς Ἑλλάδος, ἐθεωρεῖτο εὐτυχῆς διὰ τὴν γνωριμίαν ἄνδρός τῆς ἐμῆς φήμης, ὁμιλοῦσα δὲ τοιοιουτρόπως μοὶ ἐκράτει τὴν χεῖρα, ἦν ἄλλοτε μὲν ἐτοποθέτει ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἄλλοτε ἐπὶ τῶν γονάτων

ΑΡΧΑΙΑ ΕΣΠΕΡΑ. — (Ἔργον τοῦ Α. Osbert)

αὐτῆς. Ἐκ τῶν βιαίων κινήσεων αὐτῆς ἀποκαλυφθείσης τῆς κνήμης της τῇ εἶπον νὰ καλύψῃ ταύτην, ὃ καὶ ἔσπευσεν ἐρωτοτρόπως νὰ πράξῃ ἐρωτήσασέ με συγχρόνως πῶς εὑρισκον αὐτήν, φαντάζεσαι δέ, φίλτατε Ἀντήνωρ, τὴν ἀμηχανίαν, εἰς ἣν εὗρέθη ὅτε τῇ ἀπήντησα, ὅτι θὰ ἦτο πολὺ ὠραιότερα εἰάν δέν μοὶ ἐδείκνυε ταύτην. Ἡ ἀπροσποίητος ἀπάθειά μου καὶ ἡ ψυχρότης τῆς ἰδιοσυγκρασίας μου τὴν ἐξέπληττον, δὲν ἐφαντάζετο ἄνθρωπον μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ δυνάμενον νὰ χαλιναγωγῇ τὰ πάθη του, δι' ὃ ἀρπάσασα μετὰ θέρμης τὰς χεῖρας μου ἀπεπειράθη νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας μου λέγουσά μοι, ὅτι ὁ θεὸς ἔρωσ εἶναι ὁ μόνος ἢ ψυχὴ τοῦ σύμπαντος. Ὑπὸ προσπεποιημένης σαρκικῆς ἐξάρσεως κατεχομένη, «εἶναι, μοὶ λέγει, τὸ θεῖον πῦρ, ὅπερ ὁ Προμηθεὺς ἤρπασεν ἐκ τῶν οὐρανῶν, τὸ ζεῖδωρον καὶ ἱερὸν ἐκεῖνο πῦρ' ὅπερ διεσκέδασε τὸ χάος, ἐξωγογόνησε τὴν τέως νεκρὰν καὶ ἄμορφον φύσιν' ὅπερ πληροὶ τὸν αἰθέρα δίδων ζωὴν ἀνά πάσαν στιγμήν εἰς ἑκατομμύρια ὄντων' ὅπερ φλέγει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῶα' ὅπερ δὲν σβέννυται ἐντὸς τοῦ βάθους τῶν Ὀκεανῶν καὶ εἰς τὰ ὕδατα τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν' ὅπερ ὑφαρπάζει καὶ δεσμεύει καὶ αὐτοὺς τοὺς θεοὺς, καὶ ὅπερ τὴν στιγμήν ταύτην ταράσσει τὰς φρένας καὶ τὰς αἰσθήσεις μου. Ἀκροάσθητι, μοὶ προσθέτει, τὴν καρδίαν μου, ἵνα αἰσθανθῆς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν

λόγων μου». Παραμερίσασα δὲ τὸν χιτῶνα τῆς ἔθηκε τὴν χεῖρα μου ἐντὸς τοῦ θερμοῦ κόλπου τῆς.

— Εἶναι πολὺ ἀληθές, τῇ εἶπον· ἡ καρδιά σου πάλλει σφοδρῶς· θὰ ἔχῃς ἀναμφιδόλως πυρετόν.

— Μάλιστα, μοὶ ἀπεκρίθη, τὸν πυρετόν τοῦ πόθου, ὃν ὑποδαυλίζει καὶ θερμαίνει ἡ προσεγγισίς σου.

— Τότε ἐπίτρεψόν μοι νὰ σπεύσω πρὸς ἀναζήτησιν ἱατροῦ, καθ' ὅσον ἐγὼ εἰμι ἐντελῶς ἀδαῆς τῆς ἐπιστήμης τοῦ Ἀσκληπιοῦ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἠτοιμαζόμεν ν' ἀπέλθω, ὅτε αὕτη κρατοῦσα με ἐκ τοῦ φορέματος ἐπέμενε διὰ θερμῶν παρακλήσεων νὰ μὴ ἐγκαταλείψω αὐτὴν ἐν τοιαύτῃ κρίσιμῳ καταστάσει.

— Ἀλλὰ τέλος τί ζητεῖς παρ' ἐμοῦ; τῇ εἶπον μετὰ σοβαρότητος ἀσυνήθους εἰς τὰς ἀκοάς τῆς.

— Νὰ με ἀγαπήσῃς, ἀπεκρίθη ἐκείνη· καὶ λέγουσα ταῦτα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας μου κλαίουσα ὡς μικρὸν παιδίον καὶ φιλοῦσα με ἀνέπτυξε ὅλην αὐτῆς τὴν τέχνην τοῦ ἀρέσκειν μετὰ κινήσεων ἡδυπαθῶν ἱκανῶν νὰ ἀφυπνίσωσι καὶ παρασύρωσι τὸν ἄνθρωπον πρὸ τοῦ βωμοῦ τῆς ἀπολαύσεως.

— Πολὺ λυποῦμαι, τῇ εἶπον, φιλιτάτη, διότι εἰς μάτην ἐξαντλεῖς τὰ βέλη τῆς φερέτρας σου, πίστευσον ὅτι εἶμαι ἐντελῶς ἄτρωτος καὶ πάντοτε ὑπῆρξα κύριος ἑμαυτοῦ.

Ἐγερθεὶς δ' ἀπῆλθον ἀφ' ἐξ αὐτῆς ἐρυθριῶσαν πλειότερον ἐκ τῆς τρωθείσης φιλαυτίας τῆς ἢ ἐκ τῆς θέρμης τοῦ ἔρωτός τῆς.

Καὶ ὅλα ταῦτα, φιλιτάτη Ἀντήνωρ, λέγει ὁ Ξενοκράτης, ἐγένοντο διότι ἡ Λαΐς εἶχε στοιχηματίσῃ μετὰ τινων φίλων μου ἐν ἀγνοίᾳ μου βεβαίως, οἵτινες καταστήσαντες ταύτην ἐνήμερον τῆς ἐγκρατείας μου εἶχον διεγείρει εἰς αὐτὴν τὸν πόθον, ὅπως ἐξέλθῃ νικητρια ἐκ τοῦ ἀγῶνος, ὃν ἀνέλαβεν. Ὁ λογικὸς ἄνθρωπος συμπεραίνει ὁ Ξενοκράτης, οὐδέποτε πρέπει νὰ ἐξέρχεται ἠττημένος εἰς τὰς μετὰ τοῦ ἔρωτος μάχας, ἀφοῦ ὡς ἀντίπαλον ἔχει παιδίον.

(Πύλος, 1914)

Α. Π. ΜΙΧΑΗΛ

ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Μ' ὅποιον τύχη, μ' ὅποιον εὖρη ὅλη μέρα τριγυροῦν —
Τῆς λένε **Εὐσταθία**, μὰ δὲν **στέκει** πουθενά.

Ἡ **Ἀγνή**, ἡ γειτόνισσά μου — **τύφλα** νάχη τ' ὄνομά της —
μὲ τὴ γειτονιά τὰ βάζει καὶ τῆς βγάζουν τ' **ἄπλυτά** της.

Μιά κοπέλλα πενηντάρη — **Ἐρασμία** τὴν φωνάζουν —
μὰ οἱ μεμπέδες, σὰν τὴν βλέπουν, κλαῖνε, σκιάζονται, **τρομάζουν**.

Ξέρω καὶ μιὰ κάποια **Εἰρήνη** — σφοδρὰ σιὰ παλληκάρια —
ποῦ ὅταν μπῆ αὐτὴ στὴ μέση, γίνονται **μαλλιὰ-κουβάρια**!

Μοναχὰ μιὰ **Πηνελόπη** τ' ὄνομά της τὸ κραταίει,
Ὅ,τι φαίνει τὴν ἡμέρα — ὅλη **νύχτα** τὸ **χαλαίει**! ...

(Μιμησις)

ΣΑΤΑΝΑΣ